

КАРТИНКИ ДОРОГІ З ЖИТТЯ БУЛОГО

Вночі мені приснились огірки,
Зірвав на грядці перші, не гіркі,
Один великий, менші, ще й маленький,
Весь у колючках ніжних, зелененький.

Не відчуваючи ні втоми, ні часу,
Радіючи, додому їх несу...
І ось моя сім'я переді мною:
Дочка і син, і ти – ще молодою.

Спішу, щоб всіх вас ними пригостить,
Переживаю цю прекрасну мить,
Але не задоволений я дечим –
До вас вже йду не кроком молодечим.

Ділю ті огірки, як свіжину –
Згадав в забутім слові старину
З мого дитинства, наче обереги...
Маленький огірок діставсь Олегу.

Оксані і тобі найкращі дав,
А сам великий, перезрілий взяв,
Не снилось як ми огірки ті їли,
Вже не скажу, куди вони поділись.

Спливли давно щасливі ті роки,

Адже були прозорі, мов струмки
Мого життя весняною порою...
Тепер лиш мерехтять переді мною.

Та то дарма, бо сон цей відродив
Все дороге в старому розбудив,
Ожив я духом, навіть трохи тілом,
Що навіть усміхнутись захотілось.

Спливли у снах із пам'яті ріки
Солодкі, наче перші огірки,
Картинки із мого життя булого,
Спливли і розмістилися розлого.

Я сподіваюсь, що у нових снах
З'являтимуться літо і весна,
Прожите повертатиметься знову
Із ностальгією, як теми для розмови.

Дата написання вірша: 2023-03-26